यथा 'आज्ञापयसि 'इत्यू उक्त्वा शकटालो ऽगमद् वह्निः,
अचिन्तयच् च, शक्तिः स्याद् धन्तुं वररुचिं न मे । 39
दिव्यबुद्धिप्रभावो ऽसाव्, उद्धर्ता च मम 'आपदः,
विप्रश्च, तद् वरं गुप्तं सम्प्रति स्वीकरोमि तं । 40
इति निश्चित्य सो ऽभ्येत्य राज्ञः कोपम् अकारणं
बधान्तं कथयित्वा मे शकटालो ऽब्रवीत् ततः । 41
अन्यं कंचित् प्रवादाय हन्म्यू अहं, त्वं च मद्गृहे
प्रच्छन्नस् तिष्ठ, माम् अस्माद् रक्षितुं कोपनान् नृपात् । 42
इति तद्वचनाच् छन्नस् तद्गृहे ऽवस्थितो ऽभवं,
स च 'अन्यं हतवान् कंचिन् मद्बधाख्यातये निशि । 43
एवं प्रयुक्तनीतिं तं प्रीत्या 'अवोचम् अहं तदा,
एको मन्त्री भवान् येन हन्तुं मां न कृता मतिः । 44
न हि हन्तुम् अहं शक्यो, राक्षसो मित्रम् अस्ति मे,
ध्यातमात्रागतो विश्वं ग्रसते स मदिच्छया । 45
राजा त्व् इह 'इन्द्रदत्ताख्यः सखा बध्यो न मे द्विजः,
तच् छ्रुत्वा सो ऽब्रवीन् मन्त्री, रक्षो मे दर्श्यताम् इति । 46
ततो ध्यानागतं तस्मै तद् रक्षो ऽहम् अदर्शयं,
तद्दर्शनाच् च वित्रस्तो विस्मितश् च बभूव सः । 47
रक्षस्य् अन्तर्हिते तस्मिन् शकटालः स मां पुनः,
कथं ते राक्षसो मित्रं संजात इति पृष्टवान् । 48

Digitized by Google